

Z-plastika aneb commisuroplastica (leden 2008)

Od první operace uběhly čtyři měsíce. První termín byl napsaný sice dva měsíce od první operace, ale kvůli odkladům v Motoli se to odsunulo. Takže:

Den první - Nástup

V poledne jsem se nahlásila na „kartotéce“ A1 a čekala spolu s dalšími, co ten den měli nástup. Dostala jsem papír na vyplnění, takové základní údaje, změřili mi tlak, dali štítek na ruku a od té doby jsem byla majetkem urologické kliniky. Tam jsem se také hned přesunula (C -2).

První den se nic nedělo, oběd jsem nedostala, večeri jen lehkou, je nuda, v pět přišla anestezioložka, které jsem podepsala papíry o svolení zákroku a narkóze, koukla se do krku, zeptala se na pár otázek a odešla. Čas běžel pomalu, večer jsem dostala prášek na spaní, injekci proti srážlivosti krve do břicha, co trochu štípe, sestra se optala na vyholené příslušné partie a pak už jen spát.

Den druhý - Operace

Od minulé půlnoci se nic nesmí jíst ani pít (maximálně malý doušek na zapití prášků).

Šla jsem na řadu až v poledne. Se stahovacími punčoškami, nahá pod dekou a nervozní jsem ležela na pokoji, až pro mě přijeli. Na sále mi dali do hřbetu ruky kanylu hned napoprvé, což bylo dobré. Pak už jen narkóзка a zase spát.

Operace trvala hodinu a deset minut a prý proběhla bez komplikací. Můj zážitek byl však trochu jiný. Pamatuji se, že jsem se na sále probudila (nejspíš uprostřed operace) a začla se dusit. V té samé chvíli mě vyhrkly slzy do očí a já viděla celý svůj život ve zkratce. Oni mě vyndali tubus z krku, čímž mě trochu urazili přední zub a poškrábali vůbec celý krk, a opětovně uspali. Ještě teď slyším slova některého z doktorů: „Proč brečíte?“ a na to odpověď - „To je v těchhle stavech normální...“.

Na pokoji jsem pak spala asi dvě hodiny, dostala dvě kapačky a injekci proti bolesti do kanyly. Odpoledne jsem se už mohla napít a večer jsem sestru přemluvila, abych se mohla něčeho malého najíst. A pak už zase spát. Žádné bolesti, žádné obtíže, vše je dobré.

Den třetí

Jen odpočinek. Sestry mě nechaly na pokoji na pokoji, takže to byla fakt nuda. Vlastně jsem to celé prospala. Žádné injekce, žádné vyšetření, jen jsem si došla na převaz (namísto plenovitého zábalu jsem dostala takovou malou náplast, jako bych se jen odřela :-)) a párkrát za den vylila pytlík s močí. Teplota normální, žádné bolesti. Operační jizvy byly téměř černé od strupu, stehy taky, vše bylo oblemčáno krví a strupy, ale celkem malé, jen v malé oblasti horizontálně nad klitorisem. V noci už jsem se převalila na bok, což se nedoporučuje, ale mě to jinak nedalo. Spala jsem dobře.

Den čtvrtý

Vyndání cévky, největšího trýznitele toho času. Proběhlo to rychle a téměř bezbolestně, což mě překvapilo, neboť při první operaci to docela bolelo. Pak jsem se napila dvou skleniček věci které tam říkají čaj a šupajdila na záchod, kde čůrání proběhlo tak jak mělo, takže jsem měla radost, že to funguje v pořádku jako předtím. Proč by ale nemělo :-) Několikrát za den jsem tedy odběhla na záchod a ihned potom do sprchy, osušila jsem se dole vždy jen kapesníčky a zlehka. Být v teple a v čistotě je teď nejdůležitější. Nedostat zánět a infekci, což podporuje i Wobenzym, který jsem brala ode dne operace 3*10 denně a od pátého dne 3*5 denně.

Den pátý

Propuštění domů. Vlastně ještě před ranní velkou pondělní vizitou mě sestra přišla informovat, že už ty propouštěcí papíry chystá, že už to bude připraveno. Doc. Jarolím měl na vizitě z výsledku radost a dokonce šibalsky pomrkával, čímž v mých očích ještě povýšil. :-)

Domů jsem dojela „sockou“, ale doma si ihned lehla a usnula a až odpoledne byla schopná nějaké akce.

Domácí péče

Po každé toaletě sprcha (chodit čůrat do vany je sice běžně trošku eklhaftní, ale v této situaci velmi praktické a funkční), Wobenzym nadále 3*5 denně, k tomu další vitamíny, samozřejmě hormony a hodně odpočinku (byť se to s první operací nedá srovnat, tělo to potřebuje).

Rány ještě není potřeba mazat, je tam dost zaschlé krve, rozhodně neodlupovat. Stehy jsou sice samovstřebávací, ale stejně si je budete postupně vyndavat sami anebo budou postupně odpadávat, to je běžné. Jen je třeba dát pozor na předčasné prasknutí stehu, což může být docela nepříjemné - docela dlouho to krvácí.

Nedilatovat v nemocnici samozřejmě, první dilataci provést až doma, zlehka a jen na chvíli, pak postupně během dalších dní zavést normální běh dilatací podle „dilatačního harmonogramu“.

Do práce jsem nastoupila po týdnu domácího odpočinku. Největší problém byl s hygienou, ale vše proběhlo v pořádku. Po měsíci byla kontrola u Doc. Jarolíma.